

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 596/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia čl. 6 ods. 3 písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 6 To 8/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2012 doručená sťažnosť M. M. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 6 ods. 3 písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6 To 8/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 30. júla 2012.

Zo sťažnosti a z pripojeného listinného dôkazu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 41 T 90/2010 zo 16. februára 2012 bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu v spolupáchateľstve podľa § 20 a § 186 ods. 1 a 2 písm. b) a c) a ods. 3 písm. a) Trestného

zákona v štádiu pokusu, ako aj z prečinu podvodu v spolupáchateľstve podľa § 20 a § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Bol mu uložený aj ochranný dohľad na 1 rok, ako aj ďalšie obmedzujúce opatrenia.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 6 To 8/2012-1949 z 5. júna 2012 bol rozsudok okresného súdu vo výroku o vine z obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu v spolupáchateľstve v štádiu pokusu zrušený, a to vrátane nadväzujúceho výroku o treste a o ochrannom opatrení, pričom na rovnakom skutkovom základe bol sťažovateľ uznaný vinným spolupáchateľstvom z pokusu obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 20, § 14 ods. 1 a § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a b) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona a za tento trestný čin, ako aj za prečin podvodu v spolupáchateľstve mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Bol mu tiež uložený ochranný dohľad na 1 rok.

Z rozsudku krajského súdu vyplýva, že rozhodoval na verejnom zasadnutí v neprítomnosti sťažovateľa, ktorý výslovne žiadal, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Z výpovede sťažovateľa vyplýva, že poškodeného M. uniesli preto, aby spolu s ním išli k notárovi overiť dodatok ku kúpno-predajnej zmluve. Poškodeného dostal do motorového vozidla sťažovateľ za použitia ľsti, pretože na účel ovplyvnenie vôle poškodeného mu bol podaný nápoj s obsahom liečiva Lexaurin. Priznanie sťažovateľa, ktorý súčasne usvedčil aj spoluobžalovaného, bolo v súlade s inými svedeckými výpoveďami. Okresný súd však správne zistený skutkový stav nevyhodnotil po právnej stránke v súlade so zákonom. Pri správnom právnom hodnotení skutku išlo o spolupáchateľstvo pokusu obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 20, § 14 ods. 1 a § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a b) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd absenciu znaku objektívnej stránky trestného činu vydierania (okolnosť vydierania z vykonaného dokazovania nevyplývala) zdôvodnil na hypotetickej úrovni, pretože v celom priebehu dokazovania sa nepreukázalo, že sťažovateľ so spoluobžalovaným mali v úmysle sa poškodenému vyhrážať, resp. ho nútiť niečo podpísať. Krajský súd mal preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému

súdu. Hodnotil totiž iné dôkazy vykonané okresným súdom a zmenil právnu kvalifikáciu žalovaného skutku. Pritom z judikatúry vyplýva, že odvolací súd nemôže sám rozhodnúť rozsudkom, ak sám nevykoná nijaké dôkazy a mení skutkový stav zistený súdom prvého stupňa len na tom základe, že hodnotí dôkazy inak. Krajský súd tým porušil označený článok dohovoru. Dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní nepreukazovali, že by došlo k pokusu vydierať poškodeného v tom zmysle, aby podpísal dodatky k zmluvám. Zároveň krajský súd neupovedomil sťažovateľa o možnosti zmeny právnej kvalifikácie a neumožnil mu dostatočný čas na prípravu obhajoby z pohľadu trestného činu vydierania.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného článku dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 To 8/2012 s tým, aby bol rozsudok z 5. júna 2012 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa aj okamžitého prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti rozsudku krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právosť, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná pravosť ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, pravosť ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Z argumentácie sťažovateľa je zrejmé, že postupom krajského súdu sa sťažovateľ cíti byť zásadným spôsobom ukrátený na svojom práve na obhajobu. Okrem toho namieta aj nesprávne právne posúdenie zisteného skutku.

Za daného stavu sťažovateľovi nič nebráni, aby v zákonnej trojročnej lehote (§ 370 ods. 2 Trestného poriadku) podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie. V danom štádiu veci je v pravomoci Najvyššieho súdu Slovenskej republiky poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená pravosť ústavného súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2012